

Sunny Egy befogadó család élményei

Várakozás és bizonytalanság. Milyen lesz, hogyan fogunk kommunikálni, mit eszik, a gyerekek hogyan fogadják? Rengeteg kérdés és hatalmas izgalom. Milyen programot szervezzünk, mit mutassunk meg neki és még számtalan kérdés merült fel bennünk. Csak két dologban voltunk biztosak a lehetőség felmerülése óta, érdekes két hét vár ránk és a lányoknak muszáj lesz használni angol tudásukat, mivel mi sose tanultuk ezt a nyelvet.

Megérkezett végre Taiwanból, a Csokonai életében az első vendégdiák Sunny. Félelemmel és kíváncsisággal érdeklődtem, az első két hét befogadó családjának anyukájánál, aki az iskola egyik pedagógusa Kuruczné Hudák Juditnál, milyen a kislány. Ő elmondta, hogy egy szerény, csendes diák, aki szintén először vesz részt ilyen programban. Tehát vak vezet világtalant. Az iskolának nincs tapasztalata, a vendégdiáknak nincs tapasztalata, nekünk nincs tapasztalatunk és még a nyelvet sem ismerjük. Hazugság lenne azt állítanom, hogy megnyugodtam.

Mi hétvégére terveztük a költöztetést a két család között, de mint kiderült Sunny a hétvégét a Kékesen tölti, így halasztani kellett az időpontot. Végre aztán eljött a költözés pillanata is. Az első estén sok mindent kérdeztünk szegénytől, a lányunk segítségével, ő pedig 10-15 perces válaszokat adott szülővárosáról, iskolavárosáról, országáról, életéről. Mi természetesen ennek csak töredékét értettük meg, de ő nagy szeretettel és lelkesedéssel mesélt. Persze egy-két nap múlva már sokkal egyszerűbb szavakkal beszélt. A nyelvi gátak ellenére, napról-napra közelebb kerültünk egymáshoz. Nagyon hamar beilleszkedett a mi családi szokásainkba. Mindig elmondta hová, mikor és meddig szándékozik elmenni, sőt a beleegyezésünket is kérte.

A legkisebb dolognak is felhőtlenül tudott örülni. Maradékáltalánul hálás volt mindenért.

Szívesen gitározott és énekelt. Érdekelték a magyarországi nevezetességek, hagyományok, népviseletek, népdalok. Az Újpest központban tartott Farsang farki népszokást, a kiszabáb égetést is érdeklődve figyelte.

Délután évfolyamtársával Bredyvel, nagyobbik lányommal és egy 11. osztályos Csokonais lánnyal megnézték, az esti kivilágításban pompázó várnegyed. Szerencsére még a hó is esett aznap délután, ami nekik külön élmény volt. Az elbeszélések alapján a négy gyerek jól szórakozott és sokat nevetett együtt. Másnap Mohácsra mentek a Csatangolóval. Képei és beszámolója alapján ott is nagyon jól érezték magukat. A búsok ijesztőek és egyben viccesek is voltak számukra.

Nagyobbik lányunkkal boldogan ment el a Zeneiskolába is, ahol meghallgatta a népdalkör próbáját.

Évfolyamtársával készítettek családuknak hagyományos taiwani ételt.

Káposztával, sárgarépával, hússal töltött tésztát. A tészta megtöltésében mind a hatan részt vettünk, mert szerintük a főzés is jó móka. Szívesen segített, akár a palacsintasütésben, akár szilvás gombóc készítésben.

A következő családhoz való átköltözés is csúszott, mivel Velencébe mentek el és csak hétfőn reggel érkeztek meg.

Kedden sajnós elérkezett a búcsú ideje is. Kölcsönösen megajándékoztuk egymást és sírva búcsúztunk, mikor népviseleti ruhába megérkezett kisebbik lányunk, akit rögtön lelkesen fényképezni kezdett. Örömet látva felajánlottuk, öltözzön fel ő is népviseletbe, aminek tapsikolva és ugrálva örült.

Az utolsó két hét alatt még kétszer meglátogattak minket, és mondhatom egyre jobban és jobban ragaszkodtunk egymáshoz.

Az első látogatásnál eredeti zöld teát készítettek számunkra, hagyományos eszközökkel és módon. Utána nagy csikizés és lufizás következett a két lánnyal. Később farsangra készülve, Rudolf fejdísz és Mikulás sapkát vettek fel és abban fényképezték egymást. A hangulatot tovább fokozta mikor négyesben énekeltek karácsonyi dalokat angolul. Sajnos a farsangon nem tudott részt venni Sunny, mert délelőtt rosszul lett az iskolában. Szerencsére 12 órás alvás és pihenés után jól lett.

Második látogatásuk alkalmával hoztak hagyományos írásjelek festésére alkalmas tust és ecsetet, melyeknek használatát is megmutatták.

Megígérték, ha valaha még jönnek Magyarországra – mely feltett szándékuk az iskola befejezése után – családjukat és a Csokonait feltétlenül meglátogatják.

Az utolsó Csokonais napján, tiszteletbeli diáknak avatták, melyen szintén ott lehettem. Számomra nagyon megható és egyben megtisztelő volt látni ennek a távoli országból érkezett kislánynak a boldogságát és meghatottságát az őt ért megtiszteltetéstől és ünnepléstől.

Elmondhatatlanul sokat köszönhetek ennek a pár hétnek, melyen Sunny itt járt.

Bepillantást nyertünk egy másik ország kultúrájába, megtapasztaltuk, hogy milyen lehetőség van abban ha gyerekeink gyakorolhatják az idegen nyelv használatát. Megmutathattunk egy keveset a magyar kultúrából és életből.

Reménykedve várjuk a következő vendég diák fogadását. Számítunk rá, hogy lesz még folytatása ennek a remek kezdeményezésnek.

Köszönjük, hogy lehetőségünk volt kipróbálni ezt az új kihívást.

Az egyik budapesti anyuka

Budapest, 2013. 03. 06.